

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1856-11-04)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1856-11-04)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 33. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030015.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Zeuthen.
Viborg, 4. November 1856.*

Kjære Zeuthen! Du maae jo mene, at jeg er et, meget uskjønsomt Menneske, som opsætter saa længe at takke Dig for Dit Besøg, hvormed Du saa deiligt overraskede os, og for det Brev, som Du strax efter sendte. Nu, jeg takker jo aldrig, som jeg burde; men det er jeg mig bevidst, at jeg altid mere har lært at skjønne paa, hvor Meget jeg har i Dig, og at jeg altid bedre har forstaaet, ogsaa af vore sidste Samtaler og af Dit sidste Brev, at Alt i Dig er i en saadan Sammenhæng, at om der er Noget, som jeg ønskede anderledes, saa er det med Frygt, ja med Ærefrygt, jeg taler til Dig derom, med Frygt for at forstyrre det, som jeg ikke vilde have anderledes, og som Du selv vist har nævnet rigtigt som Din „Ærlighed“; og om vi ikke kunne blive enige derom, saa er min Tillid til Dig, og min rette, indre Forstaaelse af, hvad og hvem Du er, dermed ikke i mindste Maade forringet, men tværtimod forfremmet. Saaledes er det gaaet mig med Dit Selvforsvar i Dit Brev. Jeg kan ikke sige, at jeg forstaaer Dine Ord. Dersom Nogen vilde sige til mig, at jeg brugte ikke min Forstand, og i dette Ord vilde characterisere min Retning i det Hele, saa maatte jeg dog mene, at han ikke vilde kunne faae mig til at bruge den; thi var der ikke eet eneste Punkt, hvor han vilde anerkjende mig som En, der kunde tænke, hvor vilde han da begynde med at overbevise mig, og hvor skulde jeg da begynde med at lade mig overbevise? saa var jo Døren lukket imellem os. Og fremdeles: kan virkelig den hele Grundtvigianisme betegnes med denne Sætning, saa gjør man den jo Uret ved at søge Genseqvants i den, og forsaavidt man endnu mener at kunne s. 34 indlade sig med den, maa det da være derved, at man tager den enkelte Yttring deraf, saaledes som den just træder frem, og imidlertid lader det Andet ligge, saa længe det maa; og hvad den Sag angaaer, som sidst er kommen frem, da vilde jeg rigtignok ønske, at den maatte kunne tages saaledes, og det saa meget mere, som Grundtvigianerne ved at dele sig i to Partier om den, have viist, at her ikke maae tales om Grundtvigianismens Genseqvantser. — — — Men for at komme tilbage til det, som jeg egentlig vilde: jeg kan endnu ikke mene, at Du gavner den Sag, hvorfor Du kæmper, ved Udtalelser af denne almindelige Slags; men derfor er jeg ligefuldt overbeviist om, at Du handler, kan kun handle, af fuld Overbeviisning, som Ingen kan have Ret, og jeg allermindst Hjerte til at dømme. Din Ærlighed, Din Sandhedskjærlighed, — ja gid kun Alle maatte kunne kjende den saaledes som jeg, saaledes kunne læse den ud af hvert Dit Ord! Og derfor, gjør Du i Guds Navn, hvad han i Din Samvittighed kalder Dig til, og saaledes som den lærer Dig det! og lad mine Ord aldrig være Dig, som om de vilde være Andet, end hvad de alene maae, en Vens Ord, der faae en Plads i Dine Overveielser, og saa gjerne tinde sig i at staae udenfor Din Beslutning! Naar jeg gjerne vil characterise Din Færd med det Ord: „Sandheden tro i Kjærlighed“, saa er det ærligt meent, at om end Sandheden staaer Dig først, saa glemmer Du ikke den sidste, som jeg veed, Du er riig i; og naar jeg da for min Deel maaskee maatte være tilbøielig til at vende dette Ord om og sige: „Kjærligheden tro“, — saa er det ikke som den, der har grebet, men som den, der jager derefter, — — men jeg vilde dog, at Du skulde troe, jeg mener alligevel ikke, man kan være s. 35 Kjærligheden tro uden „i Sandheden“; og saaledes mødes vi tilsidst. — — — Jeg veed ikke, om Du kan forstaae mig; men Eet er jeg vis paa, at Du vil ikke misforstaae mig. Og kun dette er det, jeg ønsker, maatte finde Sted overalt, at man vilde arbejde ærligt paa ikke at gjøre Misforstaaelserne større, end de ere i denne forvirrede Tid, holde Sagen selv saa reen som muligt, og ikke indblande, hvad der kun gjør Ondt værre. Derfor glædede jeg mig over Tonen i Martensens Skrift. — — Og nu nok herom for denne Gang! Du gamle, troe Ven, giv mig Din Haand! og lad os saa blive ved, saa ofte vi kan i den lange Afstand, at tale ærligt med hinanden, ogsaa naar vi ikke ere enige, men have altid den Trøst, at der er det Meste og Bedste tilbage, hvori vi ere det! — — — Her var forleden en Samling af Byens Præster hos Stiftsprovsten, hvortil ogsaa jeg var buden med, hvor der forhandlede angaaende Menighedsraad. De enedes om foreløbig i Anledning af den nye Psalmebogs Indførelse at see at faae samlet nogle af Byens Mænd, Bahnson, en Overretsassessor, for Resten Borgere af Middelclassen, tale med dem om Sagen og faae dem til at tale videre ud derom, og saaledes forsøge, om der kunde findes Mænd, som duede til at udgjøre et Menighedsraad — engang i Tiden, og paa samme Maade vilde de gjøre ved andre lignende Leiligheder. Er engang et saadant frit og ikke officielt lille Selskab dannet og interesserer sig for Sagen, saa vil det selv bedst finde Leiligheden til at forsøge Mere; men lykkes det ikke paa denne Maade, saa vil det vel overhovedet ikke lykkes, især i en Kjøbstad. For mig er det tvivlsomt, om det paa de fleste Steder kan blive til Noget nu i disse Tider. — — Tre Landsbypræster vare tilfældigviis med i Mødet s. 36 hos Stiftsprovsten, og de vidste ikke heller Andet end dette, at man maae føle sig for. Den ene af dem var Capelian M., som nylig har gjort en Udenlandsreise paa 2 Maaneder, over Køl'n, Schweitz, Norditalien, Paris, og derfra hjem. Det har dog noget underlig Tiltrækkende at tale med Mennesker, som have været omtrent paa de samme Steder, som vi To sammen; om de end ikke fortælle Noget, men kun nævne det bekjendte Sted, saa er det dog, som om man nu var der igjen; ja om det ogsaa kun er et Sted i Nærheden, og endda ikke saa ganske i Nærheden, f. Ex. Lago maggiore, saa var det mig, som om jeg dog forstod lidt mere af Fortællingen, eller bedre kunde forstaae dens Vink, fordi jeg havde dog været paa denne Side af Alperne, altsaa vidste af egen Erfaring, at der var et Land til, som grændsede til det, hvor den Anden havde været. Saa barnagtig en Ting er Phantasien, men er det ikke godt? — Hvordan vi have det her, det veed Du nu, og det er godt for os at tænke paa, at een af Eder nu har seet det. L. skal nu snart begynde at gaae til Stiftsprovsten; det er jo underligt nok for en gammel Præst ikke at kunne confirmere sin egen Datter; jeg vil heller ikke gjøre som Braminer med sin Datter, der vel lod Stiftsprovsten confirmere hende, men selv forberedte hende: jeg mener, hun skal i Alt følge med sine Medconfirmander og leve med den Mand, som skal confirmere hende; læse og tale med hende kan jeg jo alligevel, uden at forstyrre det Andet. — — —

Laub, Hardenack Otto Conrad, *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*,

3

3*

Gud velsigne Eder Alle! Din gamle Ven

O. Laub.